Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-07-31)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: ”BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-07-31)”, i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 333. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030148.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Fra Laub til Chr. Sørensen.
Viborg, 31. Juli 1869.

Min kjære, gamle Ven! Du veed, at enten Du kommer i Glæde eller i Sorg, er Du mig lige kjær. Du er tidt i mine Bønner, uden at jeg veed, hvorledes det gaaer Dig; og jeg takker altid Gud, naar jeg tænker paa Dig, fordi han har givet mig en saadan troe Ven; men især har jeg taget Dig med i mine Bønner, siden jeg fik det sidste Brev om den Frygt og Sorg, Du nu har at bære paa. Jeg har bedet og skal fremdeles bede til Gud for Dig, at han vil være med Dig og holde sin Haand over Dig og alt Dit, allermeest nu i Trængselens Tid. Hvad han nu vil gjøre med Dig og Dit kjære Barn, det veed Ingen af os, men Han veed det, og hvad Han gjør, det er det Rette og Bedste, — det staaer fast, ihvordan det gaaer. Og ihvor sorrigfuldt Dit Brev var, kunde jeg dog ikke Andet end glæde mig over det og s. 334takke Gud, da jeg læste det og saae, hvor fast Du holder ved ham og vil ikke have nogen anden Hjælper og Trøster end ham.

Nu er der Ingen i Verden til,
Min Sorrig kan fordrive,
Foruden Gud, naar han saa vil,
Han kan mig Trøsten give.
Herre Jesu sød
Hjælp mig af al Nød!
Du taalte for mig den bittre Død.
Thi lad mig salig blive!

Dette syntes mig et Vers for Eder Allesammen i denne Tid. Da jeg læste Dit Brev, maatte jeg tænke paa Abraham: „Gak ud af Dit Land og Din Slægt og Din Faders Huus, til et Land, som jeg vil vise Dig.“ Saaledes har jo Gud ogsaa sagt til Dig i Din Ungdom; Du maatte jo bort fra Dit Land og hen til et fremmed Sted for at finde Din Gud. Og da Du havde fundet ham, saa kom Du igjen tilbage til Dit gamle Land, og saa var det blevet et Kanaan med Mælk og Honning og Guds Velsignelse hvert Aar. En Sara havde Du ogsaa, og saa fik Du en Isak. Men da Abraham var bleven Guds Ven, skulde han prøves, — før ikke. for saa havde han ikke kunnet bestaae. Men nu skulde hans Tro prøves ligesom Guldet i Ilden: „Tag nu Din Søn, Din Eneste, som Du har kjær, og ofre ham paa et af Bjergene, som Jeg vil vise Dig.“ Ja, min kjære Christen! nu er Din Time kommen; men husk paa, at saaledes taler Gud ikke til sin Fjende, men til sin Ven: han vil ikke tage hans Søn med Magt, men vil have ham godvillig, — saa vil han give hans Fader ham igjen. Vi veed jo ikke endnu, hvad Gud vil gjøre med Din Søn. Abraham fik sin Søn igjen med ned af Bjerget, og ofrede s. 335ham kun i en Lignelse. Endnu har vi Lov til at bede om, at denne Kalk maae gaae fra Dig, uden at Du skal drikke den. Men ihvordan det gaaer, saa skal Du jo dog engang faae ham igjen; og hverken Du eller han skal tage Skade af den Tid, I var skilt. Gud veed nok. hvor stor Glæde Du kunde have af Din Søn, om Du maatte beholde ham, og Du maatte først gaae bort; Gud kan jo ogsaa bruge et forstandigt og gudfrygtigt Barn til noget Godt i denne Verden. Maaskee han vil det. See, alt dette veed han, og saa gjø han det Bedste, og gjør det saaledes, at de, der troe ham, kan fostaae ham og takke ham derfor. Nu er det, som om Du og Din Søn gaae opad Bjerget, og han siger til Dig: „Min Fader! see Ilden og Veddet: men hvor er Lammet til Brændofferet?“ Isak kunde nok mærke Veddet, det maatte han selv bære; men Din Søn veed nok ogsaa. hvor Lammet er, som Gud har bundet paa Bjerget til at døe istedetfor Isak:

Herre Jesu sød!
Hjælp mig af al Nød!
Du taalte for mig den bittre Død!

Den Psalme, hvoraf disse Linier ere tagne, troer jeg kan glæde Eder heelt igjennem; den staaer i Kingos Psalmebog Nr. 51 til 3die Søndag i Advent, og begynder med de Ord: „Et trofast Hjerte, o Herre min! skal Dig tilrede være.“ Den har tidt glædet og trøstet mig, og jeg kan den udenad. Gid nu ogsaa I alle Tre maae have Glæde og Trøst af den og af alt Guds Ord! — Saa faaer jeg jo engang igjen at vide, hvorledes Alt gaaer; men imidlertid skal jeg ikke glemme Eder. Jegregner Eder til mine bedste Venner paa denne Jord. s. 336Dine Breve, min gamle Ven, har saa tidt gjort mig Glæde; og jeg vil ogsaa saa gjerne hjælpe til, at Du kan være glad. — — — —

Gud være med Dig, kjære Christen! Hils Din Kone og Din Søn fra

Din gamle Ven
O. Laub.